

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 07, 2013

Nummer 7, 2013

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2013:BZ3736](#) 07-03-2013

Haarlemmermeer, handhaving en toepassing toeverformule

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4936](#) 20-03-2013

Maatricht/bestemmingsplan 'Noorderbrug e.o.'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4953](#) 20-03-2013

Breda/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4979](#) 20-03-2013

Utrecht/besluit hogere grenswaarden

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4961](#) 20-03-2013

Lingewaard/bouwvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4955](#) 20-03-2013

Deurne/wijzigingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4931](#) 20-03-2013

Roerdalen/bestemmingsplan 'Herziening Wienkeskoel II'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4957](#) 20-03-2013

Middelburg/weigering om bestemmingsplan te herzien

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4013](#) 13-03-2013

Noord-Brabant/weigering ontheffing van provinciale verordening

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ3393](#) 06-03-2013

Planschadevergoeding Loppersum

Uitspraken zonder ECLI

[Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State](#) 27-03-2013

Hoogheemraadschap van Delfland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Rozendaal, omgevingsvergunning afscheidskamer

Weigering omgevingsvergunning naar aanleiding van zienswijzen

Casus

Verweerder heeft, nadat zienswijzen waren ingediend tegen het ontwerpbesluit, geweigerd af te wijken van het bestemmingsplan voor het gebruik van een woning als afscheidskamer en ontmoetingsplaats. Aan de weigering is ten grondslag gelegd dat uit het aantal en de inhoud van de zienswijzen is gebleken dat veel omwonenden negatief staan tegenover de vestiging van een afscheidskamer en ontmoetingsplaats en dat ook de fractievoorzitters in de gemeenteraad afwijzend staan tegenover verlening van de ontheffing. Aanvrager heeft hiertegen beroep ingesteld.

Rechtsvraag

Had verweerder in redelijkheid tot weigering van de gevraagde vergunning kunnen komen?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat verweerder de zienswijzen die door omwonenden kenbaar zijn gemaakt terecht heeft betrokken bij de besluitvorming. Op zichzelf kan verweerder naar aanleiding van ingediende zienswijzen ook tot een andere afweging komen ten aanzien van een voorgenomen besluit. Verder wordt overwogen dat verweerder een eigen bevoegdheid heeft tot het verlenen van de gevraagde omgevingsvergunning. Bij de uitoefening van die bevoegdheid heeft de gemeenteraad geen rol. De rechtbank is vervolgens van oordeel dat verweerder geen doorslaggevend gewicht heeft kunnen toekennen. De rechtbank overweegt daartoe dat de zienswijzen inhoudelijk geheel zijn weerlegd, zodat tegen de verlening van de gevraagde vergunning in wezen slechts de kennelijk ongefundeerde weerstand van de indieners van de zienswijzen resteert. Die weerstand is, bij het ontbreken van enig ruimtelijk relevant argument, van onvoldoende gewicht om de vergunning alsnog te weigeren. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten tot weigering van de gevraagde vergunning.

Instantie: Rechtbank Oost-Nederland

Datum uitspraak: 14-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBONE:2013:BZ4722

Zaaknummer: 12/1962

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder c Wabo, 2.12 lid 1 onder a sub 2 Wabo en 4 lid 9 Bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Haarlemmermeer, handhaving en toepassing toverformule

Toepassing toverformule

Casus

Verweerder heeft verzoekster gelast het strijdig gebruik van het bedrijfspand voor bewoning te beëindigen en geheel beëindigd te houden. Verzoekster heeft hiertegen bezwaar ingediend en verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Verzoekster voert aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld bij beantwoording van de vraag of legalisatie mogelijk is, nu verweerder daarbij niet betrokken heeft het feit dat op basis van de geldende regels van het bestemmingplan niet meer op een zinvolle wijze gebruik kan worden gemaakt van het pand van verzoekster (toepassing toverformule). Verzoekster heeft minder vloeroppervlak in gebruik moeten nemen en andere detailhandelsbedrijven die ruimte van haar huurden, hebben de huur opgezegd. Verzoekster acht het niet realistisch dat bedrijven die vallen binnen de branches genoemd in het bestemmingsplan van de vrijgekomen ruimte in het pand van verzoekster gebruik zullen maken.

Rechtsvraag

Is er in casu sprake van zicht op legalisatie door toepassing toverformule?

Uitspraak

De voorzieningenrechter oordeelt dat volgens vaste jurisprudentie van de ARBvS het verlenen van vrijstelling op voet van de zogenoemde toverformule eerst mogelijk en ook verplicht is, indien een zinvol gebruik overeenkomstig het geldende bestemmingsplan objectief gezien niet meer mogelijk is. Deze jurisprudentie betekent in deze zaak dat alleen dan sprake kan zijn van een bijzondere omstandigheid op grond waarvan verweerder niet tot handhaving mag overgaan, indien verzoekster voldoende aannemelijk maakt dat het exploiteren van een detailhandelsbedrijf als bedoeld in het bestemmingsplan vanuit economisch perspectief uitgesloten is. Dat laatste is, naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter, niet genoegzaam gebleken. Verzoekster heeft weliswaar feiten en omstandigheden aangevoerd die aanleiding geven aan te nemen dat zij problemen heeft leeggekomen bedrijfsruimte te

verhuren aan bedrijven, maar dat geen enkel perspectief bestaat op rendabele bedrijfsvoering van een dergelijk detailhandelsbedrijf is niet gebleken. Ook het feit dat een aantal andere panden op de meubelboulevard leeg staat, kan niet leiden tot de conclusie dat het pand van verzoekster objectief gezien niet meer voor detailhandel zou kunnen worden gebruikt. Naar voorlopig oordeel bestaat dan ook onvoldoende grond voor het oordeel dat sprake is van concreet zicht op legalisatie van het met het bestemmingsplan strijdige gebruik. Ook overigens is niet gebleken van bijzondere omstandigheden die voor verweerder aanleiding zouden moeten zijn om af te zien van handhavend optreden. Dat landelijk meer zou worden toegestaan op bedrijventerreinen is niet relevant. Bepalend in dezen is het bestemmingsplan en dat staat slechts detailhandel toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2013:BZ3736

Zaaknummer: AWB 13/921

Wetsartikelen: 10 WRO (oud) en 3.1 Wro

RECHTSPRAAK

Enschede, omgevingsvergunning tijdelijk veiligheidscentrum

Tijdelijkheid behoeft bij omgevingsvergunning voor tijdelijke voorziening

Verweerder heeft aan vergunninghouder een omgevingsvergunning verleend voor het tijdelijk oprichten van een veiligheidscentrum. Eisers hebben hiertegen beroep ingesteld en bestrijden dat de omgevingsvergunning in een tijdelijke behoefte voorziet.

Vergunninghouder heeft vooruitlopend op het plan een veiligheidscentrum op vliegveld Twente te realiseren een vergunning aangevraagd voor het tijdelijk oprichten van een veiligheidscentrum op het perceel omdat de definitieve vestiging nog afhankelijk is van een tal van factoren.

De rechtbank geeft aan dat het voor de toepassing van artikel 2.12 lid 2 van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 5.18 lid 1 van het Bor vereist is dat aannemelijk is dat na het verstrijken van de aan de omgevingsvergunning verbonden termijn geen behoefte meer bestaat aan de tijdelijke voorziening zodat zeker is dat na het verstrijken van de termijn de tijdelijke voorziening verdwijnt.

Verder wordt geconstateerd dat na het verstrijken van de gestelde termijn de behoefte nog steeds aanwezig is gelet op het feit dat er plannen zijn om een veiligheidscentrum te vestigen op vliegveld Twente. Het is eveneens niet aannemelijk dat het veiligheidscentrum niet langer dan vijf jaar op het perceel aanwezig zal zijn, althans zijn er onvoldoende objectieve en concrete gegevens voorhanden die de tijdelijkheid van de voorziening waarborgen. Het enkele feit dat vergunninghouder na het verstrijken van de gestelde termijn gehouden is het perceel te verlaten en dat vergunninghouder ook die intentie heeft, is niet voldoende. De rechtbank komt tot de conclusie dat verweerder in strijd met de wet de omgevingsvergunning heeft verleend. Verweerder had de aanvraag om omgevingsvergunning dienen af te wijzen.

Instantie: Rechtbank Oost-Nederland

Datum uitspraak: 06-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBONE:2013:BZ3592

Zaaknummer: 12 / 986 WABOA

Wetsartikelen: 2.12 lid 2 Wabo en 5.18 lid 1 Bor

RECHTSPRAAK

Hoogheemraadschap van Delfland

Ten onrechte spoedeisende bestuursdwang toegepast. Appellant is geen overtreder. De verontreiniging van het oppervlaktewater als gevolg van een olieachtige substantie afkomstig van zijn schip kan hem niet worden toegerekend

Casus

Spoedeisende bestuursdwang wegens verontreiniging van het oppervlaktewater.

Verweerder heeft spoedeisende bestuursdwang toegepast door absorptiemateriaal in het water te brengen om een olieachtige substantie rond het schip van appellant uit het oppervlaktewater te verwijderen.

Appellant betoogt dat hij niet als overtreder kan worden aangemerkt aangezien hij niet degene is die feitelijk de verontreinigde stof in het oppervlaktewater heeft gebracht.

Rechtsvraag

Heeft verweerder terecht ten laste van appellant spoedeisende bestuursdwang toegepast?

Uitspraak

Voor het in het oppervlaktewaterlichaam brengen van een olieachtige substantie was geen vergunning verleend op grond van artikel 6.2 lid 1 van de Waterwet. Degene die de verboden handeling feitelijk verricht is de overtreder. In sommige gevallen kan ook degene aan wie de handeling is toe te rekenen als overtreder worden aangemerkt. Appellante is eigenaar van het schip. Hij heeft de handeling zelf niet verricht en daartoe ook geen opdracht gegeven. De overtreding kan hem niet worden toegerekend. De spoedeisende bestuursdwang is ten onrechte ten laste van appellant toegepast.

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Datum uitspraak: 27-03-2013

Zaaknummer: 201201417/1/A4

RECHTSPRAAK

Planschadevergoeding Loppersum

Een bestuursorgaan is vrij om van het advies van een door hem geraadpleegde deskundige af te wijken, indien het dit advies of onderdelen ervan onjuist acht. In het voorliggende geval is deze afwijking, op basis van een ander deskundigenadvies, niet deugdelijk gemotiveerd

Casus

Het college heeft de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade ter advisering voorgelegd aan de SAOZ. De SAOZ heeft in haar definitieve advies van november 2010 geconcludeerd dat het nieuwe bestemmingsplan heeft geleid tot een beperkt nadeliger positie en heeft de schade bepaald op € 9.000. De door het college bij brief van 27 oktober 2010 gegeven reactie op het conceptadvies heeft de SAOZ geen aanleiding gegeven voor een andere conclusie.

Vervolgens heeft het college de aanvraag ter advisering voorgelegd aan Sinnema Overheidsadvies. Sinnema heeft in zijn advies van 22 maart 2011 geconcludeerd dat het nieuwe bestemmingsplan voor wederpartij geen planologische verslechtering tot gevolg heeft.

Bij besluit van 20 april 2011 heeft het college in afwijking van het advies van de SAOZ, maar in navolging van het advies van Sinnema de aanvraag afgewezen.

Rechtsvraag

Heeft het college een juiste toepassing gegeven aan zijn vergewisplicht ingevolge artikel 3.9 Awb en op basis van de adviezen van Sinnema mogen afwijken van het advies van de SAOZ?

Uitspraak

Het staat een bestuursorgaan vrij om van het advies van een door hem geraadpleegde deskundige af te wijken, indien het dit advies of onderdelen ervan onjuist acht. Afwijking dient echter, al dan niet op basis van een ander deskundigenadvies, deugdelijk gemotiveerd te

worden.

De door het college gegeven reactie op de conclusies van de SAOZ bevat geen deugdelijke motivering waarom het college van diens adviezen is afgeweken. Deze reactie behelst een eigen waardering van de schadefactoren privacy en hinder door het college, terwijl het college voor die waardering juist de SAOZ als ter zake deskundige heeft geraadpleegd.

Anders dan het college stelt, volgt uit de adviezen van Sinnema niet dat de adviezen van de SAOZ onjuist dan wel onvolledig zijn. Dat Sinnema de schadefactor privacy anders heeft gewaardeerd dan de SAOZ, biedt daarvoor op zich onvoldoende grond. Sinnema heeft in zijn adviezen niet draagkrachtig gemotiveerd waarom het advies van de SAOZ op dit punt niet kan worden gevolgd.

Gelet op het voorgaande heeft het college niet aan de op hem rustende motiveringsplicht als bedoeld onder artikel 6.1 Wro voldaan. Het college heeft derhalve niet tot de conclusie kunnen komen dat het advies van de SAOZ ondeugdelijk was.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ3393

Zaaknummer: 201204788/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro en 3.9 Awb

RECHTSPRAAK

Middelburg/weigering om bestemmingsplan te herzien

Zorgvuldigheidstoets in geval van raadslid die als belanghebbende kan worden aangemerkt en deelneemt aan besluitvorming door de raad

Uit artikel 2:4 van de Awb volgt in het algemeen niet dat een persoon die deel uitmaakt van een democratisch gekozen bestuursorgaan zoals de gemeenteraad en die bij een besluit belanghebbende is als bedoeld in artikel 1:2 lid 1 van de Awb, zich zou moeten onthouden van deelname aan de besluitvorming. Dit zou afbreuk doen aan de taak en de fundamentele rechten van een gekozen volksvertegenwoordiger en daarmee aan het democratisch proces.

Er kunnen zich evenwel bijkomende omstandigheden voordoen die maken dat de behartiging van het persoonlijk belang van een raadslid zodanig aan de orde is bij het onderwerp van de besluitvorming dat hij daaraan niet behoort deel te nemen. Weliswaar kan de gemeenteraad niet verhinderen dat een lid deelneemt aan de besluitvorming en aan stemmingen, maar deelname van een lid kan er bij aanwezigheid van zo'n persoonlijk belang wel toe leiden dat de bestuursrechter tot het oordeel moet komen dat het desbetreffende besluit is genomen in strijd met artikel 2:4 van de Awb. De conclusie dat het betrokken bestuursorgaan in strijd met deze bepaling een besluit heeft genomen, kan echter pas worden getrokken indien aannemelijk is dat de betrokken volksvertegenwoordiger de besluitvorming daadwerkelijk heeft beïnvloed.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4957

Zaaknummer: 201207503/1/R2

Wetsartikelen: 1:2 Awb, 2:4 Awb en 28 Gemeentewet

RECHTSPRAAK

Maatricht/bestemmingsplan 'Noorderbrug e.o.'

Relativiteitsbeginsel bij normen uit Monumentenwet 1988 en het niet vaststellen van financiële onderdelen van een exploitatieplan

De normen uit de Monumentenwet 1988 strekken tot bescherming van de monumentale waarden van als beschermd monument aangewezen panden. Het feitelijk belang waarin appellanten dreigen te worden geraakt – het commerciële belang bij het behoud van hun bedrijfslocaties – is geen belang dat valt onder het beschermingsbereik van de normen uit de Monumentenwet en evenmin een belang dat verweven is met de algemene belangen die de Monumentenwet beoogt te beschermen. Nu de normen uit de Monumentenwet kennelijk niet strekken tot bescherming van de belangen van appellanten, kunnen appellanten zich op grond van artikel 1.9 van de Chw niet met succes op deze normen beroepen.

Artikel 6.12 lid 2 aanhef en onder a van de Wro strekt tot bescherming van de financiële belangen van de gemeente en van de belangen van degenen die, indien een exploitatieplan zou zijn vastgesteld, rechtstreeks met het verhaal van kosten verbonden aan de exploitatie van in het betrokken gebied opgenomen gronden te maken hadden kunnen krijgen. Artikel 6.12 lid 2 aanhef en onder a van de Wro strekt dan ook kennelijk niet tot bescherming van de belangen van appellanten bij de financiële uitvoerbaarheid van het bestemmingsplan. Gelet hierop en in aanmerking genomen hetgeen de Afdeling heeft overwogen in overweging 2.4.3 van haar uitspraak van 19 januari 2011, zaaknr. 201006426/1/R2, kunnen de beroepen van deze appellanten op artikel 6.12 lid 2 aanhef en onder a van de Wro ingevolge artikel 1.9 van de Chw er niet toe leiden dat het bestreden besluit om die reden wordt vernietigd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4936

Zaaknummer: 201207905/1/R1

Wetsartikelen: 1.9 Chw en 6.12 lid 2 aanhef en onder a Wro

RECHTSPRAAK

Lingewaard/bouwvergunning

Vershil tussen hotelbedrijf en logies

Bij de beantwoording van de vraag of de voorgenomen activiteiten onder het begrip 'hotelbedrijf' kunnen worden geschaard, dient te worden uitgegaan van hetgeen in het normale spraakgebruik daaronder wordt verstaan. Het college stelt zich terecht op het standpunt dat een hotelbedrijf, in tegenstelling tot hetgeen het geval is bij logies, in grote lijnen wordt gekenmerkt doordat het verblijf van korte duur is, het vaak recreatief van aard is, er doorgaans toezicht aanwezig is in de vorm van personeel en meestal diverse vormen van verzorging worden geboden, zoals schoonmaak, roomservice en de verstrekking van maaltijden. De door de rechtbank gehanteerde definitie van het CBS is volgens de Afdeling niet maatgevend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4961

Zaaknummer: 201207859/1/A1

RECHTSPRAAK

Utrecht/besluit hogere grenswaarden

Relativiteitsbeginsel bij besluit hogere grenswaarden

Appellante komt op voor bedrijven die zijn gevestigd op een industrieterrein dat ten opzichte van het plangebied aan de andere zijde van de rijksweg ligt. Onbetwist is dat zij geen eigenaar is van woningen waarvoor bij het betrokken besluit hogere waarden zijn vastgesteld. Derhalve strekt de regeling kennelijk niet tot bescherming van de belangen van de vereniging.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4979

Zaaknummer: 201207376/1/R2

Wetsartikelen: 59 Wgh, 83 Wgh, 4.10 Besluit geluidhinder, 1.1 Chw, 1.9 Chw en 3.1 Wro

RECHTSPRAAK

Deurne/wijzigingsplan

Toepassing provinciale verordening. Reconstructieplan. Mestverwerkingsbedrijf

In een beleidsuitspraak van het reconstructieplan staat dat in een landbouwontwikkelingsgebied ruimte is voor mestverwerkingsinstallaties onder de voorwaarden als bepaald in het Streekplan Noord-Brabant 2002 dan wel het ter zake nieuw vastgestelde beleid. Uit de uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2007, in zaaknr. 200506286/1 volgt dat beleidsuitspraken in het reconstructieplan over het grondgebruik binnen het landbouwontwikkelingsgebied geen rechtstreekse planologische doorwerking hebben. Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer haar uitspraak van 22 augustus 2012, in zaaknr. 201200117/1/A1 kan van deze beleidsuitspraken worden afgeweken zonder dat daarvoor de in de Reconstructiewet concentratiegebieden neergelegde procedure moet worden gevolgd.

De stelling van het college van burgemeester en wethouders dat een mestverwerkingsbedrijf dient te worden aangemerkt als een agrarisch-technisch hulpbedrijf of agrarisch verwant bedrijf als bedoeld in artikel 11.7 van de Verordening 2011 kan niet worden gevolgd, omdat mestverwerking volgens de beschrijving in paragraaf 1.2 van de plantoelichting is gericht op het voortbrengen van eindproducten die buiten de landbouw worden afgezet, terwijl een agrarisch-technisch hulpbedrijf en een agrarisch verwant bedrijf blijkens de definities in artikel 1.1 onder 7 en 8 van de Verordening 2011 vormen van dienstverlening zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4955

Zaaknummer: 201200119/1/R3

Wetsartikelen: 3.6 lid 1 onder a Wro en 4.1 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Breda/bestuursdwang

Onderhoud als bedoeld in artikel 2 Bijlage II Bor. Staken bouw

Voor de vraag of werkzaamheden vergunningvrij zijn omdat ze als gewoon onderhoud kunnen worden aangemerkt, is niet van belang of het gebruik waarop de werkzaamheden zijn gericht ingevolge het bestemmingsplan is toegestaan, maar of de werkzaamheden zijn gericht op behoud van de bestaande functie.

Artikel 5.17 van de Wabo is volgens de geschiedenis van totstandkoming ervan ontleend aan artikel 100d van de Woningwet. Mede gelet op deze totstandkomingsgeschiedenis bestaat geen aanleiding om het gebruik van de in artikel 5.17 van de Wabo gegeven bevoegdheid naar andere maatstaven te beoordelen dan het geval was bij toepassing van de vergelijkbare bevoegdheid die in artikel 100d van de Woningwet was opgenomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4953

Zaaknummer: 201207573/1/A1

Wetsartikelen: 5.17 Wabo, 2 aanhef en onder 1 Bijlage II Bor en 100d Wonw

RECHTSPRAAK

Roerdalen/bestemmingsplan 'Herziening Wienkeskoel II'

Geluidbelasting als gevolg van speelvoorziening. Straffactor. Bronvermogen spelende kinderen

Het geluid van het schoppen tegen een voetbal is geen impulsgeluid. Volgens de Handreiking impulsgeluid bestaat impulsgeluid uit geluidstoten die minder dan één seconde duren en met enige regelmaat voorkomen, zoals het geluid van een stansmachine. Het geluid van het schoppen tegen een voetbal kan daarmee niet worden vergeleken, zodat niet een straffactor van 5 dB(A) behoefde te worden toegepast. Voor wat betreft het feit dat in het geluidsrapport is uitgegaan van een bronvermogen van 85 dB(A) van een spelend kind, terwijl voor het bronvermogen van zestig spelende kinderen een bronvermogen van 74 dB(A) wordt gehanteerd, wordt overwogen dat de raad ter zitting heeft toegelicht dat dit verschil is ontstaan doordat het bronvermogen van zestig spelende kinderen moet worden uitgemiddeld over de oppervlakte van de voorziene speelvoorziening om de geluidbelasting te kunnen berekenen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4931

Zaaknummer: 201109654/1/R1

Wetsartikelen: 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Noord-Brabant/weigering ontheffing van provinciale verordening

Verbod op nieuwvestiging van intensieve veehouderij in landbouwontwikkelingsgebieden. Ontheffingsregeling in provinciale verordening

Uit de in artikel 1 van de Rwc opgenomen definitiebepaling van een landbouwontwikkelingsgebied volgt dat van een dergelijk gebied ook sprake kan zijn indien alleen wordt voorzien in de mogelijkheid tot uitbreiding of hervestiging van intensieve veehouderij. Hieruit volgt, anders dan het gemeentebestuur heeft betoogd, niet dat uit de Rwc voortvloeit dat in ieder landbouwontwikkelingsgebied moet worden voorzien in nieuwvestiging van intensieve veehouderijen. Of hierin wordt voorzien is een onderdeel van de nadere planologische afweging over het grondgebruik binnen deze reconstructiezone. Nu artikel 9.4 lid 1 van de Verordening 2011 niet in de weg staat aan de vaststelling van bestemmingsplannen die voorzien in enige uitbreiding of hervestiging van een intensieve veehouderij in een landbouwontwikkelingsgebied, is het verbod op nieuwvestiging van een intensieve veehouderij in een landbouwontwikkelingsgebied niet in strijd met artikel 11, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Rwc. Dat het verbod op nieuwvestiging van intensieve veehouderijen in een landbouwontwikkelingsgebied afwijkt van de niet bindende beleidsuitspraken uit het reconstructieplan over het grondgebruik in landbouwontwikkelingsgebieden leidt niet tot het oordeel dat dit verbod in strijd is met de Rwc en de bindende zonering uit het reconstructieplan.

Het vereiste in voorschriften van de Verordening 2011 dat vóór 20 maart 2010 een schriftelijke aanvraag moet zijn ingediend tot verplaatsing van een intensieve veehouderij naar een concrete locatie is niet in strijd met het beginsel van de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel.

Door provinciale staten kunnen algemene regels worden gesteld indien provinciale belangen dat met het oog op een goede ruimtelijke ordening noodzakelijk maken. Provinciale staten hebben met het verbod op nieuwvestiging van intensieve veehouderij in

landbouwontwikkelingsgebieden en met de daarbij behorende ontheffingsregeling de nadelige ruimtelijke gevolgen van nieuwe intensieve veehouderijen willen beperken. Nu dit bovendien een ruimtelijk belang is dat zich leent voor behartiging op provinciaal niveau vanwege de daaraan klevende bovengemeentelijke aspecten hebben provinciale staten zich in redelijkheid op het standpunt gesteld dat het met het oog op een goede ruimtelijke ordening noodzakelijk was om voormelde algemene regels te stellen. Gelet hierop ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat deze algemene regels in strijd zijn met artikel 4.1 lid 1 van de Wro.

Appellanten hebben niet aangetoond dat er sprake was van een concreet initiatief tot verplaatsing van een intensieve veehouderij naar een andere concrete locatie.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ4013

Zaaknummer: 201201924/1/R3

Wetsartikelen: 1 Rwc en 4.1 lid 1 Wro